

בן-ציון יהושע/ מי שמע על מימונה?

על המימונה שמענו רק בשנות החמישים כשיהודי מרוקו עלו בהמוניהם ארצה. בצאת הפסח יהודי מרוקו פותחים את דלתות ביתם ולבם ומזמינים אורחים בברכת 'תרבחו ותסעדו', שמשמעו תרוויחו ותצליחו. המימונה מלווה בשירים, בתלבושות צבעוניות ובעיקר ב'מופלטה' נוטפת דבש ומאפים אחרים וריבות מכל סוג ומין.

בירושלים של ילדותנו יצאנו במוצאי שביעי של פסח לשדות החיטה שמאחורי רחוב שמואל הנביא, גן החיות של ד"ר שולוב ומגרשי הכדורגל של הפועל ושל הצבא הבריטי. קטפנו שיבולים משדות הדגן. הפלחים הנזעמים רדפו אחרינו עם מקלות בקריאות 'אטלעו מן זריעא' (צאו משדות המזרע). חרף הצעקות והמכות קטפנו צרורות של שיבולים והבאנו אותם הביתה כסימן של ברכה. חבטנו בשיבולים זה את זה וברכנו: "תזכו לשנים רבות נעימות וטובות". אימא הכניסה את תכשיטי הזהב שלה לקערה של מים שהוצבה מול הראי הגדול, כדי שהזהב ישתקף וכפיל את עצמו.

למחרת, כ"ב בניסן, חגגנו את ה'אסרו חג' לפי הפסוק: "אָסְרוּ חַג בְּעִבְתֵּימָה עַד קָרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ" (תהלים קי"ח, כ"ז). היה זה חג האביב במלוא מובן המילה. יצאנו לפיקניק בשדות שיח' ג'ראח, ליד מערת קברו של שמעון הצדיק. לא הייתה אז בנייה במקום אלא מטעי זיתים ושדות תבואה ובין השאר גידלו חומוס. הערבים צלו על האש צרורות של עלי חומוס ירוק בתוך תרמיליו וקראו בקולי קולות 'חֻמְלָה מְלֻאָנָה'. מעדן של ממש. לאחר שהדלקנו נר לנשמת שמעון הצדיק, התמקמנו בצל עצי הזית. פלחים בעלי יוזמה התקינו קרוסלה פרימיטיבית מארגזי פרי הדר גדולים, 'קרוסלה לעניים'. 'שמחנו עד השמיים', שילמנו חצי גרוש והיינו בטוחים שאנחנו נוסקים השמימה. מכל פינה עלה עשן וריחות של צלי בשר על האש. הדרבוקות רעמו ועם ישראל פצח בשירה ושמחים וטובי לב חזרנו הביתה, מי לעמל כפיים מי ליום לימודים מיגע.